

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΑΘΗΝΑ» τὸ «Λούβ» κωμωδία τοῦ Ἀμερικάνου Μάρραιν Σίγκαλ, σὲ μετάφραση Μάριου Πλωρίτη, μὲ σκηνοθεσία Μάρσα Τάιηλορ καὶ σκηνικὸ Νίκου Πετρόπουλου.

ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΝΟΝΤΑΙ τὴ λέξη «Λάβ», ποὺ σημαίνει ἔρωτας, ὁ συγγραφέας δημιουργεῖ τὴ λέξη «Λούβ», ποὺ ἐκφράζει τὸν παραμορφωμένο ἔρωτα ὅπως θέλει νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὸ ἔργο του αὐτὸ μὲ καλειδοσκοπικὲς ἐναλλαγές ποὺ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος δείχνουν δύο ἀντιφατικὲς μορφές σὲ δύο παράλληλα πρόσωπα, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο, δύο ἀντιφατικὲς ἐναλλαγές στὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἀνάμεσα στὶς δύο βασικὲς αὐτὲς ἀπόψεις μεγεθύνονται ἢ σμικρύνονται, συνθλίβονται ἢ τερατοποιούνται, διάφορες μικρὲς λεπτομέρειες στὶς γωνιὲς τῆς (καλειδοσκοπικῆς) περιστροφῆς ποὺ ἐπιδέξια τὶς ἐκμεταλλεύεται ὁ συγγραφέας — κι ἐξ ἴσου τὶς ἐπισημαίνει ὁ μεταφραστὴς — γιὰ νὰ παρουσιασθῇ μιὰ ἀπροσδόκητη γελοιογραφία μὲ ἄσπρο ἢ μὲ μαῦρο χιούμορ.

Τὰ πρόσωπα εἶναι τρία. Δυὸ ἄντρες καὶ μιὰ γυναίκα. Σὺν δυὸ ρακέτες κι ἓνα τόπι ποὺ θὰ παίξουν τὸ παιχνίδι τοῦ ἔρωτα ἐπάνω στοὺς κανόνες τοῦ ἐνστικτισμοῦ καὶ τῶν ψυχολογικῶν ἀντιδράσεων. Ὁ Μίλτ θέλει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν γυναίκα του Ἐλεν γιὰ νὰ ζήσει ἐλεύθερα μὲ τὴν ἐρωμένη του. Τὴν τοποθετεῖ στὴ ρακέτα του καὶ τὴν πασάρει στὸ φίλο του Χάρρυ — τύπο νευρωτικὸ καὶ παρανοϊκὸ μὲ ψυχικὰ τραύματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ποὺ ἐνεργοποιοῦνται μὲ τὸν μηχανισμό τῶν συμπληρωμένων ἀνταντακλαστικῶν καὶ ἐκδηλώνονται σὰν φοβίες καὶ ἀναστολές —. Ἀδιάφορος ἐρωτικὰ ὁ Χάρρυ, θὰ ἐνθουσιασθῇ ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν Ἐλεν, θὰ τὴν παρασύρῃ σὲ ἀμοιβαιότητα καὶ θὰ καταλήξῃ στὴν ἀπογοήτευση καθὼς θ' ἀ-

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΑΘΗΝΑ» ΛΟΥΒ

ποκαλυφθῇ πὼς ζητᾷ περισσότερο μιὰ μητρικὴ στοργή περὰ μιὰ ἐρωτικὴ ἱκανοποίηση. Τοῦ παρουσιάζει τὸ «σκόρερ» Ἀρνητικό. Ἔτσι τὸ τόπι τῆς Ἐλεν ποὺ ἤρθε στὴ ρακέτα του εἶναι καὶ πάλι ἔτοιμο νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ἀλλὰ κι ὅταν οἱ ρακέτες εἶναι στὴ γωνιά, ἡ Ἐλεν παίζει τὸ τόπι μόνη της, ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι στὸ ἄλλο. Δυὸ χέρια ἀντιποδικὰ ὅπως κι οἱ ρακέτες. Στὸ ἓνα εἶναι τοποθετημένη ἡ διανοούμενη, σπουδαγμένη καὶ πρωτοπορικὴ, στὸ ἄλλο ἡ ἀμεταποίητα αἰσθηματικὴ, αἰσθησιακὴ καὶ μητρικὴ. Ὅμως κι ἡ ἀντιποδικὴ θέση τῶν δύο ἀνδρῶν παρουσιάζει κοινὰ σημεῖα στὶς παλινδρομήσεις. Ὅταν ὁ ὑποτονικὸς Χάρρυ ἐμψυχώνεται ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ προσδοκία, ὁ ὑπερτονικὸς Μίλτ ἀπελπιζέται ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση. Ἡ φιλενάδα του δὲν τοῦ λείπει τίποτε. Καὶ στοὺς δυὸς ἔρχεται ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Γκαίτε: Κανεὶς χρειάζεται ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔχει καὶ ὅ,τι ἔχει δὲν τὸν ὠφελεῖ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ προβάλλει ἓνα συμπέρασμα τοῦ Σοπενάουερ: Μόνο ὅταν χάσουμε κάτι εἴμαστε δέδαιοι πὼς τὸ εἶχαμε. Αὐτὴ ἡ σκέψη θὰ κἀν νὰ ξανασμίξουν ὁ Μίλτ μὲ τὴν Ἐλεν καὶ νὰ ψάξουν πὼς θ' ἀπαλλαγούν ἀπὸ τὸν Χάρρυ. Μ' αὐτὸς τοὺς ἀπαλλάσσει πηδώντας στὸ ποτάμι. Ἡ Ἐλεν κι ὁ Μίλτ ἀπομακρύνονται εὐτυχισμένοι ἀγνοώντας πὼς ἡ αὐτοκτονία τοῦ Χάρρυ ἀπέτυχε.

Ο ΣΙΓΚΑΛ ποὺ μαζί μὲ τὸν Κόπιτ, τὴν Μπούθ κλπ. ἀνήκει σὲ μιὰ ομάδα

ἐπιτυχημένων συγγραφέων, ἀνάμεσα στοὺς πρωτοποριακοὺς καὶ στὴ γενιά Μίλλερ, Οὐίλλιαμς, Ἀλμπη κλπ. — εἶναι σήμερα σαρανταεφτά χρονῶ — ἐγραψε τὸ ἔργο αὐτὸ πρὶν δέκα χρόνια, κι ἀφοῦ — κατὰ τὸ ἀμερικάνικο σύστημα — εἶχε ἀλληλοδιάδοχα ἐπιδυσθῇ κι ἐγκαταλαλεῖψει διάφορα ἐπαγγέλματα (κλαρινετίστας, δικηγόρος, καθηγητής, δημοσιογράφος). Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὸ ἔργο του εἶναι, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἡ ἀποκάλυψη τῆς οὐτοπίας καὶ ἡ γελοιοποίησή της κι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ σατυρικὸς διάκοσμος τῶν δραματικῶν στιγμῶν ἢ τῆς παραποίησης τῆς ἐρωτικῆς παρόρμησης ἀπὸ τὴν καλλιεργημένη ἐγκεφαλικότητα ἢ τὴν διανοητικὴν παραδοξολογία. Μερικὲς φορές ὅμως, ὁ συγγραφέας πορευόμενος στὸ μονοπάτι τῆς ψυχολογίας τοῦ δάθους κάνει παραπατήματα μὲ αὐθαίρετες ἐρμηνεῖες ὅπως ἡ ὁμοφυλόφιλη τάση τοῦ Χάρρυ πρὸς τὸν Μίλτ καὶ ἡ ταυτοποίηση τῆς Ἐλεν μὲ τὸν Μίλτ, ἀπὸ τὸν Χάρρυ.

Η ΑΠΟΔΟΣΗ τοῦ ἔργου ἦταν ἐξαιρετὴ στὸ σύνολό της μὲ τὴν ισότιμη καὶ δημιουργικὴ συνεργασία τῆς σκηνοθεσίας ἀπὸ τὴν Μάρσα Τάιηλορ, τῆς μετάφρασης ἀπὸ τὸν Μάριο Πλωρίτη καὶ τῆς ἐρμηνείας, μὲ τὴν ἀφογὴ ἀπόδοση τοῦ Γιάννη Φέρτη (Χάρρυ), τοῦ Νικήτα Τσακίρογλου (Μίλτ) καὶ τῆς Ξένια Καλογεροπούλου (Ἐλεν). Κι ἓνα ἄσπρο σκυλάκι, σύμβολο τῆς εὐνουχιστικῆς ὑποβολῆς του, θὰ τὸν παρακινήσῃ γιὰ τὸ τελευταῖο σάλτο στὸ ποτάμι.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀτμόσφαιρα δημιουργεῖ τὸ σκηνικὸ τοῦ Ν. Πετρόπουλου στὴν παραποτάμια ἄκρη, μὲ τὸ παγκάκι, τὸ φανάρι καὶ τὸ τόξο τῆς γέφυρας ποὺ τόσο θυμίζει τὴν Γκόλντ Γκαίτ τοῦ Σίκαγου.